

VERLAAT JE LAND

Je land verlaten... Op weg gaan naar onbekende verten... Nieuwe horizonten verkennen.... We hebben het met een klein groepje in het Leerhuis geleerd van Abraham. In zeven bijeenkomsten hebben we de figuur van Abraham beter leren kennen. Op de eerste bladzijden van de Bijbel wordt zijn verhaal geschetst. Een verhaal als een uitnodiging én uitdaging om met hem mee op weg te gaan. Abraham, de vader van alle gelovigen. Abraham die we wel kennn bij naam. Maar wat heeft hij allemaal mee gemaakt op zijn weg? Hoe is hij voor gelovigen een vader geworden? We hebben het mogen ontdekken doorheen de bijeenkomsten van het Leerhuis.

Een weg van vertrouwen

'Vertrouwen' loopt als een rode draad doorheen het levensverhaal van Abraham. Vertrouwen dat de gekregen beloften waar gaan worden. Hij kreeg van Godswege de brelofte een nieuw land te krijgen en een talrijk volk te worden. Daarvoor moest Abraham op weg gan. Verlaat je land, verlaat je stam. En al vertrouwend mag Abraham ontdekken dat God met hem gaat. God doet geen loze beloften aan mensen. Voor wie betrouwvol is groeit het geloof. Het geloof in een nieuwe toekomst: een nieuw land en een talrijk volk.

Vergeet je wortels niet

Abraham staat beeld voor de zovelen die vandaag hun land verlaten. Op zoek naar een nieuwe en betere toekomst. Ook wij zijn voortdurend onderweg, ergens tussen de liefde en de leegte – zingt Stef Bos. Waar we dan ook mogen thuis komen, laten we onze wortels niet vergeten. Want juist onze wortels geven ons verder goeikracht. Dat heeft Abraham mogen ervaren wanneer de nieuwe generatie aantrad met zijn zoon Isaak. Vanuit de traditie, doorheen nieuwe vormen, bloeit de toekomst open. Of... Hoe wordt geloven doorgegeven aan mensen?

Om even over na te denken

De Leerhuisbijeenkomsten werden met deze vraag afgesloten. Een mooi verhaal deed ons nadenken over deze vraag. Ik geef jullie dit verhaal hier graag mee. Het kan ook ieder van ons doen nadenken over de vraag: hoe probeer ik geloof door te geven aan de volgende generatie?

Een moeder had drie dochters. Ze groeiden op en kregen trouwplannen. Maanden vooraf begon de moeder te breien aan een warme wintertrui. Dat is iets van thuis en het is iets dat ze kunnen gebruiken, dacht ze. Ze breide ijverig en met veel liefde.

Toen de dochters trouwden gaf ze hen de mooi ingepakte, warme wintertrui mee. Op een kaartje schreef ze: 'Van thuis, met veel liefde gebreid.' De dochters waren alle drie blij met deze persoonlijke verrassing van hun moeder, maar na verloop van tijd gingen ze wel anders om met hun geschenk.

De oudste had de trui een plaats gegeven in haar kast, en elke winter trok ze hem regelmatig aan. Ze woonde ver van huis en als ze de trui droeg, was het net of ze iets voelde van de warme ontmoeting met haar moeder.

De tweede dochter had in de eerste winter ook genoten van de warme trui. Maar ze volgde graag de mode en er waren heel wat mooiere modellen te koop. Ze wilde met haar tijd meegaan, en zo belandde moeders trui na een paar jaar in de zak van spullenhulp. Niks meer voor nu, dacht ze.

Bij de jongste verliep het in dezelfde zin, maar zij kon het niet over haar hart krijgen om de trui weg te doen. Hij kwam tenslotte van thuis, en nu moeder gestorven was, besepte ze nog beter wat 'thuis' betekende. Elk jaar als ze de trui samen met de andere winterspullen

in de kast legde, deed het haar iets. Op een winteravond, toen ze in de kast aan 't rommelen was, viel haar oog op de trui. Opeens kreeg ze een idee. Ze begon de trui van haar moeder uit te rafelen. Ze was verbaasd over de goede kwaliteit van de wol. Toen breide ze met het materiaal van thuis een nieuwe trui: warm, eigentijds en naar haar eigen smaak. De kinderen zegden: 'Die is mooi! Brei jij later voor ons ook zo'n wintertrui?'

Johan Loones

(alle reacties welkom op johan.loones@skynet.be)